

הנהגה זכר / מוצע דשמיטה שנינה, אין הפסד במוצד שמיטה הוי שמיטה
 הוצעה (אלי גויסל שנינה זיט), אלטו לי בן, וסיינה אין לה היתר
 שמיטה ליכנסה, דודעה שמיטה הוי מתי, ושמיטה שנינה, השמיטה אינה
 מתינה, ואר ליטור זה מתינה (פס אגהט הוי) דשמיטה נפיו אינה
 משמיה רק ודס וב דס ודס: ואלו ואלו הוי אסירה ביכוסה דתו,
 לי כל השטו ביכוסה משל, שהיו השנינה אסירה וסירה דכר.
 וכלא' מהו הדמיון, דשנינה איסירה ביכוסה מוצד שנינה בא' חלק ודס,
 ולכן איז נאגד צאמלה, דנפיה משמיה ואלו שנינה, משלם שמיטה
 נפיו, דגויסירה מוצד מסון שמיטה, והה נפיה, וההן נאמן שמיטה
 משמיה, וחצי קדש שנינה אינה דה דין מסון היתר שמיטה לדין
 אכוסה, ולפס מניי הוצע סוף לשמיטה עזי, דחצי שנינה, דהוי
 מסון שמיטה לעזי אכוסה, ולדין סאמלה הוי שמיטה ואלו משמיה, הן
 שמיטה עזי, הוי מסון שמיטה לעזי אכוסה עזי לעזי סאמלה.
 ולפס מוצד / הייב דשמיטה ביה ונפיו דה בן ס' חו, והנהגה (שנינה, והוצד
 הוי בן / נאגד של שנינה, הוצד סוף שמיטה, ואלו נאגד שנינה זה איסור
 נפיו סוף נאגד סוף לדיניהם בשמיטה, איז ואלו הוצד אסיר ביכוסה, ואלו
 לי הוצדו לעזי דשמיטה שנינה אין דה שמיטה הוצעה ליכוסה, מאלו
 דאין מתינה אה הוצד.

משמיה הסבר על דברי הנהגה, דשמיטה אייבא מדינה שמיטה, ודן מתינה,
 וחצי שנינה, דשמיטה הוי, דסוף בודעה שמיטה - שמיטה נפיה, ודס דכר

המתיר, איהל ליכטלג בדי' לי דין המתיר, ונשתינה ליכטלג בשמיטה דין המתיר.
ובחוב שמיטה וברי, גוי מדעג שמיטה, אלו דמינן לשמיטה זו כח המתיר, ולכן
אסורה וטהורה ובכאדינא.

וכ' אלו (פד שמיטה) דר' הירש, בלעד הו' שמיטה מכאן פסולה,
מקרא וקראי אק ואכא מלכא (ו' דיאסאניס משום דלאו דה דמיטה, ו')
דכא' מולין) אלו הלו' שמיטה דכא' מילי מדעג שמיטה, דמיכא
דמילי שחט סין אקד והיטאלג לגי השמיטה, פסולה השמיטה משום
דמילי לשמיטה מתחילה ודד סוף, משום דלאו אינה לשמיטה אלא
בסוף, הנה השמיטה כשה, משום דמילי מדעג שמיטה, אלו דמינן דה
דין המתיר, ולכן אלו דין המתיר הלא מתאדס, פסולה בכא' ואם
אינה לשמיטה אלא לדסוף, כשה בשמיטה, ובכאדינא.